

[Statsministeren.]

er tale om reelle kendsgerninger, nemlig at en række lande, som økonomisk er bedre stillet end England — i den forbindelse må det være rimeligt først og fremmest at nævne Tyskland — vitterligt kommer til at betale til fordel for lande, altså her særligt England, hvis økonomiske situation er vanskeligere. Det er solidaritet bl. a. imellem to store magter og altså også generelt imellem ni lande. Det har ikke noget med blomstrende vendinger at gøre, men det er ganske enkelt dette, at melder man sig ind i en forening og man i den forening aftaler, at kontingentets størrelse er afhængig af éns indtægt, så er det dog her en form for solidaritet omsat ikke til blomstrende vendinger, men til praktisk handling.

Maigaard (SF):

Blomstrende eller ikke! Hvis man skal være solidarisk, så synes jeg, der var grupper i Europa, der var mere grund til at tænke på. Der var mere grund til at tænke på de vilkår, arbejderne har i Syditalien, der var mere grund til at tænke på de vilkår, som gives småbønder i Irland. Men dem er man ikke solidarisk med, for de har ikke været så ublu at klemme så hårdt, som briterne har klemmt, følgende en lang britisk tradition.

Derfor er det ærlig talt ikke særlig beskrivende for situationen, at statsministeren snakker om solidaritet. Hvis man endelig skulle være solidarisk, var der andre steder, man skulle interessere sig for. Irerne har jo ikke fået disse mange penge tilbage, italienerne heller ikke. Italienerne har været nettobidragydere, selv om de er nogle af de fattigste i Europa. Så derfor synes jeg, at statsministeren, om ikke af anden grund så af hensyn til sit gode navn og rygte, skulle lade være med at sige sådan noget, for det er jo alt for nemt at gendrive.

Må jeg så sige, at jeg har ikke svunget mig op til at tale om statsministerens despekt for folketinget. Jeg har konstateret, at statsministeren har fået stillet et spørgsmål. Han har ikke svaret på det. Han kender ikke folketingets forretningsorden, for så ville han vide, at den fremgangsmåde, han foreslog, nemlig at udenrigsøkonomiminister Ivar Nørgaard gik ind i billedet, ikke passer ind i forretningsordenen. Det kan man ikke.

Det synes jeg ikke er særlig respektfuldt over for folketinget.

Det, jeg har gjort, er, at jeg har sagt: statsministeren har sagt, at det ville koste os omkring 35 mill. kr. om året. Enhver med en smule indsigt i tingene, enhver, der blot kan regne en lille smule, ved, at dette tal i al fald er misvisende, ikke mindst fordi det jo var en blankoveksel, statsministeren skrev under i Dublin. Så spørger jeg den samme statsminister, altså den statsminister, som kunne bruge tallet 35 mill. kr.: hvor har han det fra? Kan vi ikke få en redegørelse for det tal? Når tallet kan bruges offentligt, så må vi vel også her i tinget kunne få en forklaring på, hvordan man kommer frem til det. Jeg troede, at statsministeren ville have brugt lejligheden til at markere, at det måske var lidt hurtigt med de 35 mill. kr., men statsministeren har altså valgt ikke at svare. Det er jo også en slags svar.

Ib Nørlund (DKP):

Ja, dette og følgende spørgsmål er jo enslydende med spørgsmål, som jeg havde lejlighed til forleden dag at stille i markedsudvalget. Derfor overrasker statsministerens svar mig heller ikke. Jeg må sige, det svarer lidt til, hvad jeg har hørt før, men jeg vil også nok synes, det nærmest var guirlander sat op med ingenting.

Men jeg synes, der er et principielt spørgsmål, som her må berøres. Nu blev der talt om at melde sig ind i en forening og alt det dér, men det, der jo dog er tale om, er, at der nu sker en forskydning af bidragsforholdet. I indmeldelsesakten, i tiltrædelsestraktaten, var der jo forudsat en anden fordeling, altså sker der faktisk en principiel ændring her ved hjælp af mange forskelligartede foranstaltninger. Derfor ville jeg godt spørge, om statsministeren alligevel ikke, sådan som vi var inde på det forleden dag, ville mene, at det var rigtigt at søge at få en opstilling af de samlede ekstra byrder, der her bliver tale om. Jeg ved godt, det breder sig ind i de andre spørgsmål, men selv det at tage initiativet til en sådan samlet opstilling kunne statsministeren gøre.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Ib Nørlund stillede det spørgsmål, om vi ville tage initiativet til at lave en samlet